ANDREEA-PAULA
piesă într-un act de Cătălin Gavrliiu

Personajele:

Mama – 30 ani
Tom, fiul ei – 13 ani
Vasea, actor amator – 20 ani
Voci imprimate

Prolog

Scena goală, întuneric. Vasea e la un telefon public, zgomot specific străzii

Vasea: Alo, salut, Tomiţă, Vasea sunt. Pot să trec în seara asta pe la tine? Da, da, şi-ţi aduc şi textul din care ne-ascultă nebuna... Maică-ta e acasă? Nu, nimic, ziceam să n-o deranjez... Bine, la şase, ciao. (după ce închide răsuflă adînc de cîtevai ori, apoi formează iarăşi. E vizibil efortul său de disimulare): Bună seara, Nuşa... Stai, doar o singură...Nuşa, nu cred că meritam asta...(închide, ridică din umeri – e totuşi satisfăcut de convorbire -, după care iese fredonînd "Am visat că mă iubeşte cineva")

Scena 1

Mama, Tom

Mama e antrenată în chestiuni gospodăreşti, în vreme ce Tom repetă cu creionul în gură "bra, bre, bri, bro, bru, bră, brî".

Mama: Vezi să nu-l scapi pe gît...
Tom: N-avea grijă, e comestibil. (face o demonstraţie) Mai eşti supărată pe mine?
Mama: Dacă sunt?! Cum te-ai simţi tu cu un vierme în ceaşca de cafea?
Tom: Era de burete, mami, o jucărie...
Mama: Pe ce dai tu banii...Mai bine te-ai apuca serios de treabă. Cum stai cu textul, l-ai învăţat?

Tom: Păi tocmai asta e, că nu prea-mi place... şi nici n-am cartea, îl zic din amintiri.
Mama: E de Alecsandri, micuţule, ce-ai vrea, să joci direct la Hollywood?
Tom: Cine n-ar vrea? Sau măcar într-o telenovelă... Chiar aşa: ce-ar fi să scrii şi tu un scenariu, mămico? Nu e greu. Cînd o să suni deseară pentru concurs, întreabă-i dacă nu i-ar interesa o colaborare. Impresarul e mandea, şi facem jumi-juma.
Mama: Da, că altă grijă n-am…Crezi că totul se face cît ai bate din palme. Ei, ...
Tom: (o imită) Ei, nu-i chiar aşa, băiete..
Mama: Ce, vrei să mă ţină robotul de vorbă şi să plătim o sută de milioane?

Scena 2
Mama, Profesoara

Sună telefonu
l
Mama: (ezită să răspundă, Tom i-o ia înainte, ascultă un moment, apoi îi zice: E pentru tine): Alo, da, bună seara, doamna dirigintă. Da, da, vă ascult (îi face semn lui Tom să dispară în camera lui) Da, acum pot vorbi în voie. (pune interfonul în funcţiune şi continuă să croşeteze)
Profesoara: Nu vă supăraţi, doamnă Culea, dar despre o anume superficialitate vreau să vă vorbesc. Cred că totul i se trage din pricina televizorului. Aveţi cumva şi computer?
Mama: Nu, nu ne permitem încă...
Profesoara: Nici nu vă sfătuiesc să vă cumpăraţi, deoarece Tom e predispus la un fel de evazionism extrem de grav.
Mama: Am auzit şi eu că jocurile astea fac ravagii...
Profesoara: îs nimicuri, doamnă. Dar cînd o accesa ciber-sex-ul, din momentul ăla vă garantez că nu mai aveţi cu cine discuta. Urmează site-ul “Hai să ne sinucidem împreună”, şi gata cu Tomiţă. Credeţi-mă, ţin la el ca la propriul meu copil.
Mama: Vă cred, doamna profesoară... Spuneţi-mi totuşi ce face propriu-zis rău?
Profesoara: Nu e atent la ore, iar cînd îl întrebi ceva, îţi răspunde numai din telenovele.
Mama: Aşa e. Le mănîncă pe pîine. Vinovată sunt şi eu, că-ntoarcem pe dos toate situaţiile din filme, seara, în bucătărie... Aşa mi se pare mie educativ, să facem analogii între ceea ce ni se întîmplă nouă şi ceea ce vedem în curtea altora... Cred c-o să-l dau la şcoala aia specială de actori de telenovele, Thalia Art parcă se cheamă.

Profesoara: Faceţi cum vreţi, însă e prea crud pentru aşa multe istorii siropoase.
Mama: Eu le-aş numi mai degrabă adevărate...
Profesoara: Mă rog...De pildă, am auzit că a promis nu ştiu cîţi bani celui care o să-i povestească episodul nu ştiu care din nu ştiu ce film în care – asta am reţinut, o stupizenie - tatăl încearcă să-şi revadă fiul, după treisprezece ani de absenţă din viaţa lui. Ce fel de tată mai e şi ăsta, doamnă, şi ce găsiţi educativ aici?
Mama: A, ştiu ce film e. Unul brazilian. Chiar săptămîna trecută a fost, iar scena asta s-a consumat exact în timpul cît s-a dus Tom să facă pipi.
Profesoara: Nu e normal să-mi înnebunească toţi copiiI cu asemenea subiecte, sunteţi de-acord?
Mama: Vă promit c-o să-l prelucrez chiar în seara asta. Şi cu mine însămi voi avea o discuţie.
Profesoara: Şi încă ceva. Dacă Tom aşteaptă atît de multe de la telenovele, de ce nu-l îndemnaţi să citească un roman de aventuri, să zicem? Presupun că ştiţi cam ce vrea el să întîlnească...
Mama: Da, mă tem că ştiu.
Profesoara: Dacă-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba, poate v-aş putea indica o bibliografie utilă...
Mama. E o chestiune delicată, încă nu vă pot mărturisi nimic... La vîrsta lui, recunosc, nu prea mă omoram cu cititul. Dar şi vremurile erau altele.

Scena 3
Mama, Tom

Tom: Mami, te deranjează dacă repet în sufragerie? Profesoara de teatru a zis că-mi taie limba dacă nu învăţ monologul.
Mama (încheie discuţia cu telefonul la ureche): Bine, doamna profesoară. Vă mulţumesc pentru interesul arătat. Mai vorbim. (după ce-a închis) Vai, ce-o să te faci tu fără...

Mama începe, ca într-o doară, să vorbească singură.

Mama: Sunt în stare să fac orice sacrificiu pentru băiatul meu. Rolele lui m-au costat jumătate de salariu, dar au meritat, fiindcă sunt silenţioase şi mi-l poartă pe Tom prin toate mediile, cu o dezinvoltură de invidiat. Să-l ţină Dumnezeu cît mai departe de bleaga care am fost. De aia l-am dat şi la actorie... Hai, să te aud, Tom.
Tom: Vorbeşti singură ca babele, dar îmi place, ai talent. Ai fost şi tu în vreo brigadă artistică?

Tom zice ceva din Alecsandri. Se întrerupe din cauza telefonului.

Tom: Alo, nu e acasă mama, boschetarule! (trînteşte telefonu în furcă)
Mama: Sunt mîndră de tine, golanule, dar parcă eşti cam prea tranşant în anumite chestiuni. Sau cam superficial...
Ştiu cu cine nu vrei să vorbeşti.
Tom: Foarte bine că ştii, dar las-o baltă... Am să-i fac şi profei poanta cu viermele. Poate-o să borască, să mă răcoresc şi eu.
Mama: Tom, ce-i cu limbajul ăsta?...
Tom: Nu merită altul, mami, crede-mă.
Mama: Aş vrea să stăm de vorbă la modul serios...
Tom (se face că nu înţelege): Mai am o surpriză pentru tine, mămico. La culcare. Să nu zici că nu te-am prevenit.
Mama: Îmi bagi un şobolan mort în cămaşa de noapte, sau ce? Ia vezi! Gluma-i glumă, dar nu-ntinde coarda, că te pocnesc!
Tom: Îţi va place, o să vezi.
Mama: îţi va plăcea, nu place. Vorbeşte cel puţin corect...Mai pune şi tu mîna pe-o carte. V-a dat bibliografia obligatorie?
Tom: Da, uite cearşaful. Îl port la mine mereu, să-şi facă toţi cruce. (îi întinde o listă)
Mama: Aoleu, mă ia cu ameţeală cîte sunt...

Tom îşi continuă repetiţia, în vreme ce mama face al doile pas în tentativa ei de monolog.

Mama: De cîteva zile, de cînd au început telefoanele, Tom nu-şi mai desprinde ochii de pe televizor.
Tom (mirat de ce aude): Chiar aşa?
Mama: Ei, exagerez. Acum, de pildă... Poate că diriginta avea dreptate. Mă rupe însă lista ei de cărţi. N-am de unde să dau atîţia bani.
Tom: Cred şi eu. Ce ţi-a mai îndrugat?
Mama: Nu te amesteca, Tom. Vrei ori nu să-ţi fac scenariul ăla?
Tom: Yes, yes, yes!
Mama: Ce-ar fi dacă aş pune pe hîrtie cîteva din răspunsurile pe care le-aşteaptă ‘mnealui de la telenovelă? Ies mai ieftin. Ţin minte că în liceu scriam poezioare. Şi, la urma urmei, vorba lui Tom: nu e aşa de greu. Mai ales dacă documentul e de uz intern.
Tom. Mami, a început filmul. Vii?
Mama: Mai am puţină treabă...Dar mai lasă-l încolo de film...
Tom: Decît să te aud pe tine bombănind...
Mama: Mă doare capul, copilule, give me a... pauză.
Tom: Pardon: Give me a breack, please!
Mama: Normal că ştii mai bine, că de aia nu mă duc la coafor şi-ţi dau ţie să faci Engleză...

Tom: Încă o dată te rog să mă ierţi pentru adineaori. Şi mie mi-a pus Vasea la şcoală un vierme în suc.
Mama: E cam tîmpit Vasea ăsta. Să nu te mai prind că te joci cu el, auzi?
Tom: E partenerul meu de scenă, mămico. Prost, tîmpit, cretin, cu el împart scîndura. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, să repetăm.
Mama: Să-i spui s-arunce maică-sii viermi în cafea.
Tom: O să-i spun, don't worry. Numai că tot în Jacobsul tău o să nimerească, fiindcă el n-are mamă iar noi doi ne avem ca fraţii...
Mama: Lasă că-ţi arăt eu! Mîine-poimîine aud că m-ai jucat la ruletă...
Tom: Să-i deschizi tu lui Vasea, că eu ascult muzică la căşti, da?
Mama: Parcă pot să zic nu... Adevărul e că senzaţia de vomă provocată de hidoşenia aceea de burete m-a readus la viaţă, mi-a trezit pofta de a... Sunt gata să încep telenovela, sau monologul, sau compunerea – naiba ştie ce-o să fie.
Mi-e lene să mă ridic din fotoliu, să caut hîrtie, creion şi, Doamne!, să scriu. Cred că ar ieşi ceva banal. În plus, mă tem să nu scap vreun pîrţ gramatical, de care să-mi fie ruşine mie însămi. Am eu destule complexe, numai că-s agramată ar mai lipsi să aflu. Contabilitatea îmi dă..., nu, îmi oferă puţine ocazii de a face texte neadministrative. Cu toate astea, între colegele de serviciu mă consider destul de bine pusă la punct cu limbajul, chiar dacă ele au terminat liceul la zi... Contează, repet, să-mi regulez – Doamne iartă!... Cum să zic? Să-miordonez..., să-mi struc-tu-rez –asta e - în minte povestea pe care i-o voi spune lui Tom seara, la culcare, după ce vom fi stins televizorul.

Scena 3
Mama, Vasea, Tom

Vine Vasea.

Vasea: Săru'-mîna. Tom e acasă?
Mama: E acasă, unde vrei să umble de-aiurea la ora asta? Du-te în camera lui.
Vasea: Ştiţi, nu v-aş fi deranjat, dar el m-a rugat să vin la repetiţii, că ne taie la amîndoi...
Mama: Ştiu, Vasea, o să facă salată din limbile voastre, mi-a spus Tom.
Vasea. Mă rog, nu ştiu la ce vă referiţi... Eu ziceam de Profesoara de actorie că ne taie de pe lista celor care intră în spectacolul de absolvire...
Mama: Uf, ce de-generaţie...
Tom: Ai venit, bă? Hai îcoace. (băieţii intră în camera lui Tom)

Scena 4
Mama

Mama: Tom trece în clasa a şaptea. Ia stai...(dă mai tare televizorul care anunţă numele cîştigătorilor) Vax. Tomiţă, te-ai lins pe bot de tabără şi de data asta... Trebuie să-i cumpăr manuale noi. I-aş lua lui, de toţi banii, ţoalele cele mai frumoase, să nu se simtă mai prejos decît colegii lui de bani gata.
Tom (scoate capul pe uşă): Mami, ne faci cîte-o cafea?
Mama: Poate şi-o ţigară, nu?, şi-o vodculiţă...
Tom: Şi-o vodculiţă, dacă zici tu.(închide la loc)
Mama: Tom are treisprezece ani. S-a născut în anul în care tatăl lui murea strivit sub o tribună prost construită. (prepară cafeaua)
Ar merita să notez fraza asta. Deşi, la drept vorbind, cu telefoanele pe care le primesc de cîteva zile încoace, da, da, cu asta ar trebui să încep.
Tom (aceeaşi figură): Nu-i gata cafeaua aia?
Mama: Vino şi ia singur ceştile, nu fii nesimţit!...
Tom: Nici o problemă, aşteptăm. (închide)
Mama: Singura masă la care aş putea să scriu e ocupată de maşina de cusut şi materialele pentru costumul de scenă promis lui Tom...
Nu are nici un rost să mai întreprind ceva... Sunt sigură că aş uita totul în faţa paginii albe. Mai bine vorbesc aşa, de una singură, cum mi-a zis psihologul.

Scena 5
Mama, Vasea

Vasea: M-a trimis Tom să vă comunic faptul că Ronaldo e acum pe un teren de fotbal, vorbeşte cu Patricia, iubita lui de ultimă oră.
Mama: Dar voi ce mama dracului faceţi acolo? Ori repetaţi, ori vă uitaţi la film, una din două!
Vasea: Eu i-am zis să ne-apucăm de treabă...
Mama: De parcă tu ai fi mai breaz...
Vasea: Aşa e, nu sunt mai breaz. (dă să intre la Tom)
Mama: A murit, sau cel puţin aşa mi-au spus ai lui.
Vasea (din uşă): Poftim?
Mama: Nimic. Du-te în cameră, vă aduc imediat nişte suc. Sau tu chiar vrei vodcă?
Vasea: Nu, Doamne fereşte. (intră)

Scena 6
Mama

Mama: În ziua în care mi-a dat ultimul telefon, învăţasem despre laser şi teoria undă-corpuscul. N-am priceput-o decît amintindu-mi de lumina

ochilor lui, din părculeţ, cînd l-am văzut întîia oară, în mijlocul unei găşti care-l adula. Era cu chitara şi cînta "Am visat că mă iubeşte cineva". Nu mă cunoştea, nu mi-a aruncat nici o privire, dar eu le-am spus Lenuţei şi lui Suzi, cu care mă plimbam la ora aia, fetelor, de mine-i vorba în cîntecul ăsta. Alea au dus vorba mai departe, acolo unde trebuia. M-au asigurat însă că am doar şansa de a deveni pentru el o nouă pereche de ciorapi, în care o să-şi bage picioarele o dată, cel mult de două ori, după care te aruncă în muzeul de colecţii. Am aflat că îl cheamă Augustin şi că e un golănaş talentat. A venit la banca noastră, cîteva zile mai tîrziu, şi m-a întrebat, fără să mai aştepte ca Suzi să mă fi prezentat, de unde am ştiut că despre mine era vorba în acel cîntec. (caută ceva într-un dulap, nu găseşte, se enervează, strigă) Tom!

Scena 7
Mama, Tom

Tom (din uşă): Ce vrei, mami?
Mama: Iarăşi ai umblat în lada mea cu amintiri!
Tom: Nu-i adevărat. Eu am cd-urile mele, ce să fac cu vechiturile alea mono?
Mama. Totu-i vraişte aicea... Am găsit-o, în sfîrşit. (cercetează o casetă audio)
Tom: Păi vezi că nu ţi-am luat-o eu?
Mama: Nu era la locul ei. Ştiu perfect cum erau aşezate, nu mă prosti pe mine. De-acum încolo îţi interzic să mai pui laba pe ele, auzi? Fiindcă nu ştii să păstrezi. Mi-ai şters Beatles şi ai pus BUG Mafia. N-o să te iert niciodată pentru asta.
Tom: Eram mic pe-atuncea, mami, nu ştiam să umblu la combină.
Mama: Gata, am terminat!

Scena 8
Mama
Tom se retrage, iar ea pune caseta

Vocea lui Vasea: "Chiar aşa e, mi-ai apărut în vis şi mi-ai provocat o poluţie de toată frumuseţea" (opreşte casetofonul)
Mama: După măgăria asta, l-am ocolit sistematic un an întreg, pînă pe 16 aprilie, cînd n-am mai rezistat ispitei de a-i spune verde în faţă ce gîndeam despre el şi am acceptat să-l întîlnesc, în parc. El ardea de nerăbdare să-mi comunice faptul – ştiut de toată lumea din cauza cîntecelor cu care a împînzit cartierul în răstimpul ăsta – că vrea să avem un copil.

Scena 9
Vasea

Apar cei doi "actori"

Tom: Mami, Vasea vrea să-ţi prezinte şi el un monolog, să nu mai zici că pierdem vremea dincolo.
Vasea: Îmi permiteţi?
Mama: Ţi-oi permite, ce să mai fac...
Vasea: *Am o nevastă grasă şi cam proastă, vorba cîntecului. I-am promis c-o scot la plimbare dacă mai slăbeşte. Dar n-am lăsat-o să mă usuce de bani cu tot felul de aparate ori medicamente miraculoase, ci am căutat locurile unde se punea de-o grevă a foamei. Am devenit, cum se spune...*
Mama: Suficient, bravo. Acuma lăsaţi-mă în monologul meu o clipă, la cratiţa de fasole, că parcă văd că de-atîta teatru o să vi se facă foame...

Scena 10
Mama

rămîne iarăşi singură

Mama: Mă tem că laserul o să-mi distrugă retina cu care privesc acum ce s-a întîmplat în acea zi de primăvară. (trage un gît de vodcă) Aşadar eu nu l-am văzut, nu m-au lăsat să vin la înmormîntare... Nu eram doar o străină în ochii părinţilor lui, ci chiar mă priveau cu duşmănie de cînd "aflaseră" că le port în pîntece o nepoată, Andreea-Paula. Augustin nu fusese destul de precaut, în puţinele clipe de repetiţie care i se îngăduiau în casă, aşa că mama lui a auzit perfect, din bucătărie, textele ultimelor cîntece. Ciulea urechile ori de cîte ori fiul încălca interdicţia impusă de tată, de a zdrăngăni altundeva decît în parc. Suferea cu nervii, presupun. Ea ştia că, aşa, aude cele mai recente ştiri adevărate despre Gusti.
Comunicau foarte prost cu el de cînd le făceă necazuri: nu a reuşit să intre la liceu; venea tot mai des beat acasă etc. Dar cel mai tare îi supărau complicaţiile lui sentimentale. Plătiseră pînă atuncea patru chiuretaje, cu toate că-l înarmaseră cu tot felul de sfaturi care să-l ferească de capcanele maritale.

Scena 11
Mama, mama lui Gussti

Din nou cei doi

Tom: Mami, Vasea vrea să-ţi mai zică un monolog.

Vasea: Permiteţi?
Mama: Nu permit nimic. Acuma-s eu la repetiţii.
Vasea: Măcar putem să asistăm şi noi?
Mama: N-aveţi decît. Aşadar, dragii mei, în anul gol care a urmat, Gusti a dat-o tare pe vodcă, fiindcă asta-i plăcea imaginaţiei lui. Deci e de înţeles de ce m-a oprit mama lui în poarta liceului şi...am aici dovada, caseta, ce, credeţi că pe vremea aia nu erau reportofoane? (pune o casetă audio)
Vocea soacrei: Fetiţo, în ce lună eşti?
Vocea mamei: În ce lună suntem?! În aprilie!
Vocea soacrei: Hai, n-o mai face pe mironosiţa, că ştie tot oraşul ce şi cum...
Vocea mamei: Ce ştie, doamnă, tot oraşul?
Mama(intervine, opreşte casetofonul): Abia aflasem şi eu de bizareria lui Augustin de a-şi mărturisi în cîntec toate păcatele, şi nu-mi venea să cred, nu înţelegeam de ce îmi face una ca asta...(dă iarăşi drumul la înregistrare)
Vocea mamei: Lumea ştie că eu sunt însărcinată înainte ca..., e posibil, doamnă?, dar gîndiţi-vă la onoarea mea, am şi eu o familie, nişte vecini, colegi...
Vocea soacrei: Fetiţo, la astea trebuia să te gîndeşti înainte!

Scena 12
Mama, Vasea, Tom

Mama (închide): ...Şi a plecat, lăsîndu-mi adresa unui ginecolog care să mă rezolve...(îi vine o idee) Ia să văd cît de talentaţi sunteţi, puişorilor. Vasea!

În tot acest timp Vasea a rămas nemişcat, extrem de atent, în vreme ce Tom căsca de i se rupeau fălcile, iar la un moment dat chiar a şi şters-o la televizor.

Vasea. Ordonaţi!
Mama: Zi-i lui Tom să lase filmul şi să vină să improvizăm împreună. Fii atent.
Vasea: Sunt numai ochi şi urechi.
Mama: Mai întîi bea paharul ăsta de vodcă, să intri în pielea personajului. Aşa. Deci noi doi nu ne-am mai văzut de-un an, ca-n cîntec.
Tom: Ştiu cîntecul. Nu ne-am mai văzut de mult, nu de-un an, "dacă cerul ar..." la, la, la...
Mama: Tom, ragi ca un măgar. Te rog să taci. Acuşica-ţi vine rîndul.
Tom: Pot să iau şi eu o gură de vodcă?

Mama: Ia vezi! Pune-ţi apă în pahar şi nu mă mai întrerupe. Vasea, tu poţi să mai bei un pahar, că eşti mare. Ai făcut armata?
Vasea: Nu. Încerc la Teatru, iar dacă n-o să fiu student, mă înrolez în Legiunea Străină.
Mama: Foarte bine. Prin urmare eu vorbisem pînă atuncea – adică pînă acuma, cînd jucăm scena asta - o singură dată cu tine, Augustin...
Vasea. Aha, deci mă cheamă Augustin...
Mama: Da. ... După ce am făcut imprudenţa de a mă recunoaşte în singurul tău cîntec frumos... Ştii să cînţi la chitară?
Vasea: Am să încerc. (habar n-are să cînte)
Mama: Ori tu, ori Tom, tot un drac. Mai bine pun casetofonul, ca să nu compromitem momentul. (face manevrele de rigoare, se aude "Tango" cu Loreena Mk Kennit) Nu pot să accept ideea că Andreea-Paula este rodul unei relaţii întîmplătoare cu un... Simt că mi se zbate un vierme în gură cînd mă gîndesc la aşa ceva, Gusti.
Vasea: Nu înţeleg...
Mama: Bea şi-ai să-nţelegi, tîmpitule.
Vasea: Beau, dacă ziceţi...
Tom: Mami, eu am înţeles.
Mama: Taci, că vă ia dracu' pe toţi! Bea şi tu!
Tom: Thanks, mami!
Mama: Să continuăm... Aş fi putut merge la înmormîntare, firește, dar am preferat să-i ascult pe ai lui, care m-au anunţat că-mi rup picioarele dacă mă prind la cimitir.
Tom: Mami, nu-i aşa că Vasea-i mortul?
Mama: Poate că nu a existat nici un mort, de ce te grăbeşti? Poate-i numa' o mult prea grea responsabilitate pe umerii unui adolescent care s-a speriat şi a fugit în lume, fără urmă, pînă acum.(l-a fixat pe Vasea cu privirile)
Vasea (extrem de turburat): Pot să-mi mai torn un pic?
Mama (continuă): Nu am vrut să ştiu ce se întîmplă realmente la tine acasă în acele zile de priveghi, aşa de scîrbită de mine însămi eram, după ce îţi cedasem atît de uşor, ca ultima curvă.
Tom: Mami, mă sperii! Măcar zi-i prostituată, că-i mia ştiinţific...Chiar aşa?
Mama: Chiar dacă mi s-ar fi spus că Augustin a înviat, nu m-ar mai fi interesat subiectul, nici măcar după ce medicul mi-a confirmat ceea ce ştiam încă din closetul gării: că sunt gravidă.
Tom: (chiuie şi tropăie ca la filmele erotice)
Mama: Zicea maică-ta că din cauza mea te-ai dus tu atuncea la meci. De parcă n-ai mai fi plecat şi altă dată cu galeria - în mijlocul căreia te simţeai, cu sticla de vodcă şi chitara, ca peştele în apă. Echipa ta favorită...

Tom: Textila Buhuşi, asta-i echipa de suflet a lui Vasea. Hai Textila! Jos textila!
Vasea: Tom, fii serios, aici nu ne jucăm.
Mama:. .. juca, în ziua aia, 16 aprilie, repet , la Ploieşti.
Tom: De ce la Ploieşti? Mai bine la Bacău.
Mama: Te omor dacă mă mai întrerupi o dată! Stai ţeapăn şi ascultă, golanule (se întoarce la Vasea): După ce m-ai sunat, implorîndu-mă să accept o ultimă - "promit!" - întîlnire cu tine, ai mai făcut o trecere în revistă a repertoriului cu care urma să te prezinţi la festival. Mama ta, care îţi pregătea sandvişurile pentru drum, a reţinut doar că eu te chinuiesc, nu mai vreau să aud de tine, că-mi văzusem sacii în căruţă - copilul adică etc. Nici nu mai ştiam pe cine să mă supăr: pe tine, că mă compromitea în maniera cea mai scîrboasă, ori pe ea, că lua prea în serios nişte texte folk.
Tom: Mami, eu mă cam plictisesc. Văd că iarăşi ai luat-o pe ulei. Mai bine mă duc la televizorul meu.
Mama (este evident beată, dar încă mai ţine la aparenţe): Aici să încremeneşti!
Tom: Bine, dar...
Vasea: Nici un dar, fă ce ţi se spune!
Tom: Mama ca mama, dar tu, mai hai sictir!
Mama: Nu te lega nici un fir de ai tăi. Te scăpaseră din mînă, dar amînau să te lase singur în garsoniera ta.
Vasea (prima încercare, destul de artificială, de intrare în pielea personajului): Oh, da, cuibuşorul meu de nebunii...
Mama: N-ai avut curaj să le spui că pleci să cînţi la un festival de "muzică tînără", care se desfăşura pe un stadion, după încheierea meciului.
Tom: Totuşi, eu ce rol am în povestea asta?
Mama: Ai răbdare, copilule, că pentru tine am făcut toate astea, să nu mai zici că nu ştii...
Vasea: Tom...
Mama: Nu, pe el îl cheamă Dorel.
Vasea: Dorele, ia loc pe-o bancă şi fă ciocul mic.
Tom: Ai căpiat şi tu? Bine, mă mut pe scaunul ăsta.
Mama: Mama ta, de altfel, nici nu avea nevoie de explicaţii. Îi era totul limpede: Augustin se duce din pricina mea la fotbal, ca să-şi înece amarul! Era ştiut că în deplasare te îmbătai ca porcu'... Practic, îmi reproşa că nu mă conformez "tradiţiei" care cerea ca, în relaţiile cu fetele, băiatul ei să obţină orice, oricând, fără nici o responsabilitate.
Tom. Mami, e un film poliţist la ora asta, am văzut ieri prima parte...
Mama: La Poliţie am declarat că te îmbătaseşi cu Dorel, colegul tău de Profesională...
Tom: În sfîrşit apar şi eu!

Mama: ... şi aţi plecat la Ploieşti cu trenul de unu. Dar nu pentru fotbal, ci la un concert de folk.
Tom: Ce importanţă are asta şi ce treabă ai avut cu Poliţia?
Mama: Am fost văzută în compania ta la gară, aşa că nu m-a surprins citaţia pe care am primit-o, la o săptămînă după ce sicriul sigilat a fost adus în oraş şi înmormîntat cu maximă discreţie.
Tom: Mi se întorc maţele pe dos...
Mama: Nu insist asupra interogatoriului. Unul dintre anchetatori era tatăl unei colege de clasă, Gheorghiu M. Camelia.
Vasea (acelaşi joc fals): Camelia, cum să n-o ştiu?!
Mama: Mă cunoştea, te ştia bine şi pe tine, de la un concertl.
Vasea: Draga mea, nu eram un neica nimeni în oraş.
Mama: Prin urmare, nu avea nici un sens să persist în a spune că, uneori, există şi fum fără foc. Am şi-aici probe. (pune iarăşi o casetă)
Vocea mamei: "Da, sunt însărcinată. Şi ce-i cu asta? Da, el e tatăl. Care-i problema? N-aţi mai auzit de copii din flori, domnule Gheorghiu? De fete care sunt alungate de-acasă fiindcă îşi fac de ruşine părinţii, de studii neterminate, de ratare şi, de ce nu, de sinucidere?"
Vocea anchetatorului: Vă rog să nu vă enervaţi.
Vocea mamei: Augustin şi Dorel s-au îmbătat nu fiindcă le-aş fi turnat eu vodca pe gît, ci din simplul motiv că amîndoi erau nişte obişnuiţi ai alcoolului.
Tom: Alcolişti se spune.
Vocea mamei: ...care, în lipsa drogurilor, le deschidea noi orizonturi artistice.
Tom: Ce naşpa-i fără droguri...
Vocea mamei: Primul era, după cum ştiţi, cîntăreţ de folk, iar al doilea, naiba să-l ia, poate că-i scria textele, sau îi făcea şi muzica, în schimbul blugilor, nu ştiu, erau împreună tot timpul, Augustin i se confesa lui, nu mie, cu mine a avut un simplu contact sexual, habar nu am unde-i casa lui, zău, vorbiţi cu cineva care să-l fi cunoscut mai bine. Mie mi-a spus că pleacă să cînte într-un spectacol, iar acasă, alor lui, că se duce la meci. Ei, şi? Unde-a murit? Pe stadion. Ce era acolo? Un concert de folk. Vedeţi cum împăcăm şi unda şi corpusculul? (opreşte casetofonul)
Tom: Şi cum ai scăpat?
Mama: M-au lăsat în pace. Nu aveau decît să te dezgroape şi să te cerceteze milimetru cu milimetru. NU AU FĂCUT ASTA, pricepi?
Vasea (i se împleticeşte limba): Încerc. Mă străduiesc.
Mama: Şi-au cerut scuze pentru deranjul cauzat de citaţie...
Vasea: În situaţia ta, nu era uşor să te deplasezi.
Mama: Cearta cu tine am păstrat-o însă numai pentru sufleţelul meu.
Tom: Mami, joaca-i joacă, dar s-a făcut ora de concurs.

Mama (iritată): Tom, nu particip la nici un concurs pînă nu termin povestea Andreei-Paula!
Tom: Dar cine-i Andreea-Paula asta, dom'le?
Vasea: Puţină răbdare, te rog.
Mama: Adunasem atîta ură împotriva ta, încît am răsuflat uşurată cînd te-am auzit rugîndu-mă să ne întîlnim în parc. Ţi-ai dat foc la valiză. Eram hotărîtă să te dau în judecată pentru calomnie, aşa că mi-am luat baterii noi ca să-ţi înregistrez noile jigniri. Tot timpul am avut reportofonul la mine. La început ca să adorm cu vocea ta, pe urmă, ca să te pot băga la puşcărie. Ştii ce mă pregătisem să-ţi spun? Te desfiinţam. "Bine, măi greiere pîrlit, nea Coardă Strunaru, cum îţi permiţi să vorbeşti aşa despre mine?"
Tom: Bine i-ai mai fi zis-o.
Mama: Ai venit cu chitara şi însoţitorul tău dintotdeauna, Dorel.
Tom: Aici de faţă.
Vasea: Ridică-te în picioare să te cunoască lumea.
Tom: Eu sunt. (face semnul victoriei pugilistice)
Mama: Mi-ai luat-o înainte, asigurîndu-mă de buna ta credinţă. (pune o casetă, dar Vasea o opreşte, "Nu e nevoie")
Vasea: "Motive serioase stau în spatele cererii mele de a ne vedea, o să plec la un festival, prima mea ieşire în public, la un spectacol adevărat vreau să spun, mi-e frică să nu mă fac de rîs, acolo vin nume mari, Vali Sterian, ştii, aş vrea să mă dedic acestei muzici, s-o iau în serios, deci, fără deci, promit că n-o să mai zic deci în veci nici măcar în beci, îl vezi pe Dorel?, blugii de pe el sunt ai mei, să ai încredere în omul ăsta, împart cu el tot ce am, ei, ce zici?, am un apartament nou-goluţ, al meu, din naştere, cu banii pe care îi primesc la Ploeşti o să cumpăr un aspirator, apoi, încet-încet, un covor, un dulap, patul, întuneric şi tu, killing me softly".
Mama (e plăcut impresionată de prestaţia lui Vasea): Nu aveam cu cine vorbi, abia te puteai ţine pe picioare. Ţi-am spus totuşi să încetezi cu istoriile neadevărate pe care le răspîndeai în oraş prin cîntecele tale cu mine, deoarece ştiai prea bine că nu aveam cum să rămîn însărcinată şi că nici nu doresc să mă culc cu cineva pînă cînd nu termin liceul.
Tom: Aşa de tîrziu?
Mama: "Am vrut să fim amici, aşa cum eşti tu cu Dorel, cu care nu poţi avea, nu-i aşa?, un copil. Adio!"
Vasea: "Te rog, nu încă. Am o surpriză pentru tine".
Mama: Dorel îţi tot făcea semne cu mîna la ceas.
Vasea: "Bou', nu mai are răbdare. N-ai vrea să stăm şi noi pe-o bancă?"
Mama: Şi te-ai trîntit, nemaipăsîndu-ţi de faptul că, totuşi, convenisem să avem o discuţie nu mai lungă de cinci minute, în picioare.

Tom: Eu chiar nu mai pot să stau. Vreau să repet ce mi-a dat Profesoara, că n-o să mă asculte din textul tău, mami, ci din al bardului de la Mirceşti.
Vasea (o ia de mînă pe mamă): Lasă-l să plece.

Scena 14
Mama, Vasea

Mama: Ducă-se... Nu mi-ai dat nici o explicaţie de ce-ai venit beat la ultimul bal.
Vasea: Iubirea mea, ce pot să mai zic...iartă-mă. Andree-Paula poate, într-adevăr, să însemne un copil în carne şi oase, dar la fel de bine poate sugera un proiect comun, de pildă un spectacol de muzică şi poezie, c-am auzit că scrii, mi-a citit Suzi nişte versuri de-ale tale care mi-au plăcut foarte mult.
Mama: Nu-ţi mai provoc poluţii? (se aşează lîngă el)
Vasea: Îţi mulţumesc că nu mă execuţi înainte de a-mi da ultimul cuvînt.(ia chitara şi face play-back pe "Tango"-ul Loreenei)
Mama: Întotdeauna am fost ruşinată de vocea mea de capră răguşită.
Vasea. Nu-i adevărat. Ai o voce minunată. Cîntă-mi ceva.
Mama: Chiar crezi asta? Bine, am să-ţi cînt.
"Ne-am dus la gară, ochi în ochi şi mînă în mînă,
cu Dorel în spatele nostru,
gata să ne culeagă în caz că am leşina de fericire..." (revine la proză)
Am conceput-o pe Andreea-Paula în toaleta gării, în vreme ce Dorel făcea treişpe-paişpe prin sala de aşteptare.
Vasea: Nu vrei să repetăm şi scena asta?
Mama: Care scenă?
Vasea: A concepţiei.
Mama: Nu sări calul, băiete.
Vasea: Nu glumesc defel, Nuşa. M-am îndrăgostit ca prostul de tine din prima clipă în care te-am văzut, de cînd ţi-am ascultat casetele cu muzica tinereţii tale.
Mama: Ajunge, ieşi afară imediat! Să nu te mai prind că-i aţii calea lui Tom, că-ţi rup picioarele, auzi, neam prost ce eşti. Dispari!
Vasea: Iartă-mă... Vă rog să mă iertaţi...a fost la schimb, eu i-am dat să asculte BUG Mafia...(iese)

Scena 15
Mama

Mama: Tremur toată... Se vede că Gusti era beat cînd l-am făcut pe Tom... e-n stare să dea orice din casă pentru mafioţii ăia... Ce de-

generaţie...(numără casetele din arhiva audio) Par să fie toate... (îşi reia monologul)
Au plecat la Ploeşti după aceea.
Aşa a fost, pe scurt şi alb.
S-a întîmplat ceea ce trebuia să se întîmple, dar nu fiindcă aşa a vrut el, ci datorită liberei mele alegeri. Nu Andreea-Paula, ci Tom îl va chema pe copil, care va fi doar al mea, nu al nostru. Nu mai vreau nici pensie alimentară, nici nimic. (izbucneşte în lacrimi)

Scena 16
Mama, Tom

(Reintră Tom)
Tom: Mami, unde-i Vasea? Trebuia să-mi lase o carte.
Mama: Să nu mai aud de Vasea. Te învaţă numai prostii, să dai bani pe viermi şi alte porcării.
Tom: Trebuie să recunoşti că e totuşi talentat la actorie. Ai văzut ce bine a intrat în povestea ta? Apropo, n-ai vrea s-o scrii şi s-o trimitem la concursul de scenarii pentru telenovele?
Mama: Nu, puiule. Vorba ta: a fost pur şi simplu o joacă.
Tom: Păcat. Măcar de-am fi avut un reportofon, să înregistrăm. Ciao, mă duc la serial.

Scena 17
Mama

Mama: Ciao... A cedat tribuna, iar el era printre morţi. Ai lui Augustin s-au dus acolo nechemaţi şi l-au găsit imediat... Îîn mormanul ăla de piele, haine, sînge, oase şi carne nu s-au găsit nici actele lui Augustin, nici ale lui Dorel... (pauză de aprins o ţigară)
Ai lui nu au vrut să ştie de Tom, pînă cînd n-au aflat că e sănătos, frumos şi deştept. Mă ajută şi ei cu ce pot. Din cînd în cînd, vin pe la noi. Locuiesc departe, nu ştiu exact unde. Nici chipurile lor nu-mi sunt foarte limpezi în minte. De aia îi numesc "ai lui". Nu ne-am putut apropia niciodată sufleteşte unii de alţii.

Scena 18
Mama, vocea lui Gusti

sună telefonu
l
Mama(ridică, ascultă) Atunci, la Ploieşti, au murit cei mai mulţi şi cei mai buni dintre cei care ai fi putut fi TU astăzi. Gusti, sau Dorel, sau cine

dracu’ mai eşti, te rog să mă scuzi, dar am nişte musafiri. La revedere! (trînteşte telefonul)

Scena 19
Mama, Tom

Tom: Cine era?
Mama: Vasea. Zicea că-ţi dă cartea cînd vă întîlniţi mîine la lecţia de actorie.
Tom: Ce pumni în gură merită omu’ ăsta...(intră în camera lui)
Mama: Dacă i-a păsat într-adevăr de Andreea–Paula, de ce, în treisprezece ani, chiar mort fiind, nu mi-a dat nici un semn de viaţă, nici măcar în vis? M-am săturat de "cîntecele" lui pe care mi le îngînă noaptea, la telefon, cu o voce de solist în baruri. El, marele neînţeles, care s-a zidit inutil pe sine în Andreea-Paula...Îl scoate din sărite faptul că roboţelul îi spune mereu, cu duşmănie: "NU, mama nu e acasă!"
(Sună din nou. Tom îşi face datoria, “ Nu, nu-i acasă, boschetarule!”)
Tom: Să ne cumpărăm şi noi un robot telefonic, mami.
Mama: O să ne luăm.
Tom: Mi-e somn. Mă duc să mă culc.
Mama: Mi-ai promis şi o altă surpriză în afara viermelui de burete. Ori e la fel de proastă gluma?
Tom: A, da. E vorba de-o lumînare.
Mama: Tot de la Vasea o ai?
Tom: Tot, da.
Mama: Ei, şi care-i şmecheria?
Tom: Nu-i mare lucru. Lumînarea se stinge şi se reaprinde singură. E ca să ne aducă aminte de tăticu’, care ba e mort, ba e viu, după cum vrea muşchii lui.

Sfîrşit